

Arrest

nr. 324 237 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2024.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 september 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De Raad benadrukt dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot N.F. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden aangevoerd als deze die door haar echtgenoot aangehaald, niet betwist.

Inzake haar echtgenoot (zaak nr. 326 124) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 september 2024 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch voert hij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3. Verzoeker verklaart niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat hij vreest voor zijn leven en die van zijn gezinsleden omwille van de bloedwraak waarin hij is verwickeld met de familie K. Het beschermingsverzoek van verzoekers echtgenote E.A. (zaak met rolnummer 326 151) werd door de commissaris-generaal eveneens kennelijk ongegrond verklaard.

4. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn gezin bij terugkeer naar Albanië voor hun veiligheid moeten vrezen omdat (i) verzoeker laattijdig, pas in 2021, vertrokken is uit Albanië ofschoon het enige door hem vermelde probleem jaren daarvoor had plaatsgevonden, met name in 1997 toen zijn vader werd vermoord waarna drie jaar later ook zijn vaders moordenaar werd vermoord door zijn onkels; (ii) verzoeker in 2022 naar Albanië is teruggekeerd omdat zijn moeder gevallen was. Het kan niet ingezien worden waarom de val van zijn moeder verzoeker noopte om naar Albanië terug te keren indien hij aldaar werkelijk voor zijn veiligheid vreesde; (iii) verzoeker ondanks zijn verblijf van meer dan twee jaar in België, pas op 14 augustus 2024 het beschermingsverzoek indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs

mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna tot de asielinstanties van het onthaalland wendt, quod non in casu; (iv) het actuele verblijf van verzoekers broer in Albanië, die op dezelfde wijze als verzoeker in de beweerde bloedwraak betrokken zou moeten zijn, moeilijk in overeenstemming te brengen is met verzoekers beweerde vrees; (v) verzoekers verblijfslocatie in België gemakkelijk traceerbaar is via zijn sociale media accounts en die van zijn gezinsleden op facebook ofschoon er ook buiten Albanië incidenten ten gevolge van bloedvetes, zoals bloedwraakmoorden, plaatsvinden, hetgeen de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees ernstig ondermijnt; (vi) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande de bloedwraakproblematiek.

Verzoeker ontkracht noch weerlegt voormelde vaststellingen en hij onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging in zijn verzoekschrift. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst.

5. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met de loutere argumentatie in het verzoekschrift dat hij enkel op papier op de steun van de politie kan rekenen maar niet in de werkelijkheid toont verzoeker niet aan dat het hem met betrekking tot beweerde problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Waar verzoekster wijst op corruptie en criminaliteit in Albanië en stelt dat de situatie in het land zorgwekkend is dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is – onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Uit de geconsulteerde objectieve landeninformatie blijkt echter duidelijk dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen (COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023).

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door zijn ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

6. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.

8. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

9. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster evenmin substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst

ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

*“De zaken met rolrs 13 en 14 worden tezamen opgeroepen.
De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vraag tot horen.
VzP'n duiden op hun vrees voor bloedwraak want verzoeker heeft een man vermoord en nu vrezen ze voor het leven van hun 2 zonen bij terugkeer. In Albanië wordt erkend dat alles via de politie geregeld kan worden maar elke dag worden mensen vermoord omwille van de bloedwraak.”*

5. Met voormelde algemene argumentatie ter zitting gaat verzoekster totaal voorbij aan de gronden van de beschikking van 3 december 2024 en zij laat (alzo) geheel na hierop een ander licht te werpen. Verzoekster doet niet de minste poging/moeite om concreet op de inhoud van de beschikking in te gaan, laat staan om deze middels valabele argumenten van concrete repliek te voorzien. Het doel van de vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet toe te lichten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Daartoe is evenwel vereist dat men concreet op de inhoud(elijke gronden) van de beschikking ingaat. Verzoekster blijft hiertoe dus, op voormelde wijze, geheel in gebreke.. Verzoekster toont geen nood aan internationale bescherming aan.

Bij arrest nr. 324 238 van 28 maart 2025 wordt ook aan verzoeksters echtgenoot internationale bescherming geweigerd.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS